

SHORTCUT

A fájdalmat töröld ki, vágd el, úszd meg.
Ne menj utána! Nincsen! Épp csak érzed.
Útnak csak tűnt, véletlenül követtük.
Végének látszott, mintha partszegélynek.

Fentről egyszer beúszott – szinte tenger,
pedig sehol; a nedves föld szaga.
A serpentinén durva féknyomok.
Nagyobb eső se mossa el soha.

S a panzióban senki nem lakik,
a kulcs a portán, képtelen szobák:
nyilván a vízre néznek, nagy terasszal,
és nyilván hogy ugyan, és nincs tovább.

A testem nem. Az arcom nem. Nem itt.
Nem itt a tévedés se. Nem sehol.
Nem rossz. Nem itt, te sem. Nem együtt.
Az ágy se, zúgás, hullám: nem, dehogy.

Pezsgőszínű az ég! Hogy fodrozódik!
Elédbe vág, poros, szemed lehunyod!
Nehéz a lég. Hogy szomjazzuk: valóság.
De megkerül minket, mit nem tudunk.

Imre Flóra

AZ IDŐ

az idő is hidegre fordult
megint csontig átjár a szél
homályban kanyarog a mélyút
rejtőzködne most ami él

sose voltam sötétebb tompább
ilyen kínzón reménytelen
fuldokló szükség űz tehozzád
nem könnyűkedvű szerelem